

че ли кошеръ е спрѣлъ на тополитѣ. Отвори прозорчето, майко...!

Жената отива до прозорчето. Две бразди отъ сълзитѣ ѝ се вливатъ въ устата ѝ, топли и солени, и тя съ мжка преглъща. Когато отваря прозорчето, отвѣнъ, тамъ нѣкжде къмъ високитѣ тополи, между люлѣещитѣ се ливади, се чува чудна пѣсенъ. Такава тиха, сладка пѣсенъ се понася, като че ли извира отъ самитѣ ливади, отъ небето като че ли рѣми, разнася се нашироко, стига до отвореното прозорче на кжщурката и я пълни съ радостъ. Момчето отваря очи, услушва се и никого не вижда; само му се струва, че стаята става широка, широка като зеленото поле, чува тихия шумъ на бѣли, птичи крила, усѣща дѣхътъ на нацѣвтѣли треви, унася се въ чуруликането на райски птици и по лицето лѣха мека хладина, оведрява душата му, сякашъ бистри рѹчеи слизатъ отъ гората, протичатъ презъ зеленото поле и кжпятъ сърдцето му. Очитѣ му се отварятъ, устнитѣ трептятъ и се мжчатъ да кажатъ, колко голѣма е радостъта му. Но спира всѣки дѣхъ въ гърдитѣ му, и момчето усѣща, че не може да разкаже това, което разказва чудната свирка на незнайния човѣкъ при тополитѣ. Само знае, че надъ главата си нѣма низкия опушенъ таванъ, нѣма стенитѣ на стаята, а една голѣма, синя небесна стрѣха, по която сж накацали птички и чуруликатъ, широки ливади зеленѣятъ и се люшкатъ на кратки вълни, които леко го понасятъ...

Момчето не усѣща огъня на треската, нищо го не боли, леко е на душата му. То става самичко, отива до разтворения прозорецъ, гледа и слуша.

Когато пѣсенъта затихна, остана въ душата на момчето една лека сладостъ, сякашъ тихъ вѣтъръ е донесълъ дѣха на цѣвнали дървета. Въ тая минута край прозорчето минава едно зеленооко момче, въ ржката си държи малката окарина и майката му кима съ ржка:

— Ти ли свирѣше?

— Азъ.